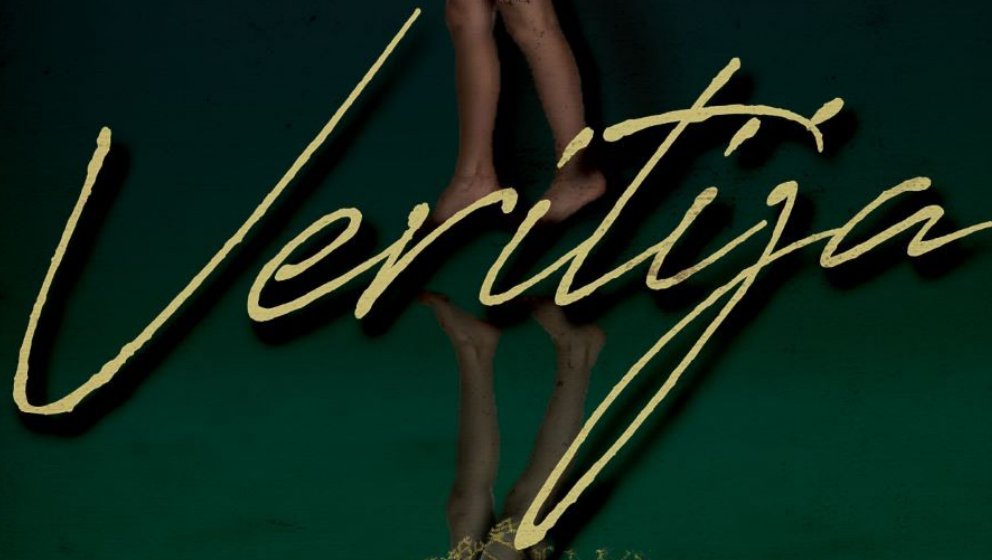

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

Verity

**KOLĪNA
HŪVERE**

KOLĪNA HŪVERE

Veritija

COLLEEN HOOVER

Verity

KOLĪNA HŪVERE

Veritija

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Hu 950

Copyright © 2018 by Colleen Hoover
All rights reserved.

Kolīnas Hūveres romāna "Veritija"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-942-7

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

*Šī grāmata ir veltīta vienīgajam cilvēkam,
kuram to vispār varētu veltīt.
Terina Fišere, paldies tev par to,
ka pieņem citos gan tumšo, gan gaišo.*

Pirmā nodaļa

Galvaskausa krakšķi es dzirdu, iekams mani sasniedz asiņu šalts.

Man aizraujas elpa, un es steigšus pasperu soli atpakaļ uz ietves. Viens no papēžiem netrāpa, tāpēc es ieķeros ceļazīmes "Stāvēt aizliegts" stabā, lai noturētu līdzsvaru.

Vēl pirms dažām sekundēm man priekšā bija vīrietis. Mēs stāvējām cilvēku pūlī un gaidījām, kad gājēju luksoforā iedegsies zaļā gaisma, bet viņš nokāpa uz brauktuves par ātru un piedzīvoja sadursmi ar kravas automobili. Es metos uz priekšu, lai atturētu viņu, taču nepaguvu, un aizvēru acis, lai neredzētu, kā viņa galva pakļūst zem riteņa. Troksnis vairāk atgādināja šampanieša korķa paukšķi.

Viņš pirmīt lūkojās telefona ekrānā. Iespējams, viņš agrāk neskaitāmas reizes šķērsojis šo ielu bez jebkādiem incidentiem, tāpēc kļuvis bezrūpīgs. "Ikdienišķa nāve."

Cilvēki noelšas, bet neviens nekliedz. Kravas automobiļa pasažieris izlec ārā un momentā notupstas līdzās cietušajam. Es atkāpjos tālāk, savukārt vairāki aculiecinieki steidzas palīdzēt. Man nav vajadzības skatīties uz vīrieti zem riteņa, lai zinātu, ka viņš vairs nav dzīvajos. Pietiek palūkoties uz manu reiz balto blūzi, ko apšļāca asinis, lai saprastu, ka viņam vairāk noderēs līķrati, nevis neatliekamā medicīniskā palīdzība.

Es pagriežos, lai ietu prom – atrastu vietu, kur attapties, – bet luksoforā iedegas zaļā gaisma, un pūlis traucas pāri ielai, tāpēc man ir neiespējami virzīties pret šo Manhetenas straumi. Daži pat nepaceļ acis no mobilajiem telefoniem, lai gan iet garām tikko cietušam cilvēkam. Es vairs necīnos pretī un nogaidu, kamēr pārējie izklīst, palaikam paraugoties atpakaļ uz notikuma vietu, bet izvairoties skatīties uz mirušo. Kravas automobiļa šoferis ir nostājies transportlīdzekļa aizmugurē un platām acīm lūkojas mobilā tālruņa ekrānā. Blakus atrodas trīs vai četri cilvēki. Daži ir ļaυšies slimīgai ziņkārei un filmē šaušalīgo notikumu ar telefona kameru.

Ja es joprojām dzīvotu Virdžīnijas štatā, viss notiktu pavisam citādi – ikviens apstātos, sāktos panika, klaiņas, pēc pāris minūtēm ierastos reportieri. Bet šeit, Manhetenā, transportlīdzekļi bieži notriec gājējus, tāpēc tāds gadījums tiek uztverts tikai par sīku neērtību, kas aizkavē satiksmi un sabojā līdzpilsoņu drēbes. Iespējams, ka lieta ir tik ikdienišķa, ka pat nenonāks avīzēs.

Mani satrauc šāda vienaldzība, taču tieši tās dēļ es pirms desmit gadiem pārcēlos uz šejieni. Tādi cilvēki kā

es pieder pārapdzīvotām pilsētām – šāda izmēra teritorijā manas dzīves stāvoklis nevienu neinteresē, jo apkārt ir daudz krietni nožēlojamāku stāstu.

Te es esmu neredzama un nesvarīga. Manhetena ir pārāk rosīga, lai interesētos par mani, un es šo pilsētu mīlu tieši par to.

– Vai jūs esat ievainota?

Es paskatos uz vīrieti, kas pieskaras manam apakšdelmam, nopēta manu blūzi un novērtē ievainojumus. Viņa seja pauž nopietnas bažas. Tāda reakcija apliecina, ka viņš Ņujorkā vēl nav paguvis nocietināties. Varbūt viņš tagad dzīvo šeit, taču ir nācis no vietas, kur līdzjūtība vēl ir cieņā.

– Vai jūs esat ievainota? – svešinieks atkārtoti, šoreiz lūkodamies man acīs.

– Nē. Tās nav manas asinis. Es stāvēju viņam blakus, kad... – Teikums apsīkst. "Es tikko redzēju, kā nomirst cilvēks. Un atrados tik tuvu, ka asinis uzšļācās man."

Uz šo pilsētu es pārcēlos, lai būtu neredzama, bet ne-caurredzama neesmu. Taču es cenšos – kļūt tik cieta kā betons man zem kājām. Pagaidām nekas īsti neizdodas, un viss, ko es tikko pieredzēju, kā smagums nogulst kuņģī.

Aizklājusi muti ar plaukstu, es tūdaļ to atrauju – pirksti ir sataustījuši kaut ko lipīgu uz lūpām. "Atkal asinis." Es paraugos uz blūzi. "Bet ne manējās." Nākamajā mirklī es sagrābju audumu un atvirzu no krūtīm, taču tas neglābjami līp pie ādas vietās, kur asinis jau ir apkaltušas.

Šķiet, ka man ir vajadzīgs ūdens. Arvien vairāk reibst galva, gribas paberzēt pieri un paknaibīt degunu, taču es baidos pieskarties. Es paskatos uz vīrieti, kas joprojām žņaudz manu apakšdelmu.

– Seja arī ir netīra? – es jautāju.

Viņš sakniebj lūpas, novērš acis, nopēta ielu un tad pamāj uz netālo kafejnīcu.

– Tur būs tualete, – viņš paziņo un vedina mani uz priekšu, piespiedis plaukstu maniem krustiem.

Es paraugos pāri ielai uz "Pentema izdevniecību", kurp grasījos doties pirms nelaimes gadījuma. "Tā bija tik tuvu! Piecpadsmit, varbūt divdesmit pēdas mani šķīra no tikšanās, pēc kuras es izmisīgi alku. Interesanti, cik tālu no sava galamērķa bija tikko mirušais?"

Svešinieks pietur kafejnīcas durvis, lai es varētu ieiet. Kāda sieviete, kam katrā rokā ir pa kafijas tasei, cenšas paspraukties man garām, taču tad ierauga manu blūzi. Viņa atkāpjas tālāk no manis, un mēs varam iekļūt telpā. Tad svešais atgrūž vaļā vīriešu tualetes durvis un ar mājienu mudina mani sekot.

Neaizslēdzis durvis, vīrietis piesteidzas pie izlietnes un atgriež ūdens krānu. Es palūkojos spogulī un atvieglota secinu, ka situācija nav nemaz tik ļauna. Uz vaigiem ir daži apžuvuši asins traipi, uz pieres – švīka. Par laimi, lielākais vairums ir ticis uz blūzes.

Vīrietis pasniedz man miklus papīra dvieļus, un es noslauku seju, kamēr viņš slapina sauju nākamo. Tagad es saožu asinis. Prāts neviļus pievēršas notikumiem to-

laik, kad es biju desmit gadus veca. Asiņu smārds ir pietiekami spēcīgs, lai uzjundītu atmiņas.

Lai apvaldītu nelabumu, es mēģinu aizturēt elpu. Negribas vemt, taču es alkstu novilkt netīro blūzi. Nekavējoties.

Drebošiem pirkstiem es to atpogāju, novelku un pabāžu zem ūdens strūklas. Tikmēr es paņemu nākamos papīra dvieļus no svešinieka un sāku slaucīt asinis sev no krūtīm.

Viņš dodas uz durvju pusi, bet neiziet ārā, lai atstātu mani vienu tik nepievilcīgajā krūšturī. Nē, viņš ieslēdz mūs tualetē, lai neviens nejauši neienāktu, kamēr es esmu gandrīz kaila. Tas ir satraucoši bruņnieciski, un es jūtos neomulīgi, pat saspringstu, kad lūkojos uz viņa atspulgu spogulī.

Kāds piekļauvē.

– Mirklīti! – svešinieks uzsauc.

Es mazliet nomierinos, jo saprotu, ka cilvēks aiz durvīm nepieciešamības gadījumā saklausītu manus kliedzienus.

Uz asinīm es koncentrējos tik ilgi, līdz jūtos droša, ka esmu nomazgājusi visu no kakla un krūtīm. Pēc tam es pārbaudu savus pabalējušas karamelju krāsas matus, pagrozot galvu pa labi un pa kreisi, taču konstatēju tikai vienu – par collu ataugušas tumšas saknes.

– Lūdzu, – svešinieks saka, atpogājis savu nevainojami balto kreklu. – Izmantojiet šo!

Viņš jau ir norāvis žaketi un uzkāris uz durvju rokura un tad novelk kreklu, atklājot skatienam baltu

apakškreklu. Vīrietis ir muskuļots, garāks par mani. Piedāvātajā kreklā es noslikšu, un tādu nedrīkst vilkt uz tikšanos, taču man nav izvēles. Es paķeru kreklu, dažus sausus papīra dvieļus ādas noslaucīšanai un apģērbjos. "Izskatos es smieklīgi, bet vismaz tās nebija manas asinis, kas uzšļacās virsū kādai sievietei."

Slapjo blūzi izņēmusi no ūdens, es secinu, ka tur nekā vairs nav glābjams, un izmetu atkritumu urnā. Tad es atbalstos pret izlietnes malu un vēroju sevi spogulī. Man pretī raugās divas noguruma pilnas, tukšas acis – šaušalīgo notikumu iespaidā gaišbrūnais tonis ir kļuvis krietni tumšāks. Es paberzēju vaigus, lai tie atgūst krāsu, bet velti. Nudien, es līdzinos nāvei.

Es atslīgstu pret sienu un aizgriežos prom no spoguļa. Vīrietis atbrīvojas no kaklasaites, iebāž to žaketes kabatā un kādu mirkli vēro mani. – Nevaru saprast... Jūs esat mierīga vai šoka stāvoklī?

To, ka man nav nekāda šoka stāvokļa, es apzinos, taču man nav ne jausmas, vai es jūtos mierīga. – Neesmu pārlicināta, – es atbildu. – Vai jums viss ir kārtībā?

– Protams, – viņš attrauc. – Diemžēl es esmu redzējis arī ļaunākas lietas.

Lai mēģinātu nošķirt šī mīklainā izteikuma virsējos slāņus, es pieliecu galvu un iegrimstu domās. Viņš novēršas, bet tieši tāpēc es lūkojos uz viņu vēl ciešāk. "Kas var būt ļaunāks par to, ka cilvēkam sašķaida galvaskausu zem mašīnas riteņiem? Varbūt viņš ir iedzimtais ņujorkietis. Bet varbūt strādā slimnīcā. Izturēšanās liecina, ka viņš ir pieradis atbildēt par citiem."

– Vai jūs esat ārsts?

Vīrietis papurina galvu. – Es strādāju nekustamo īpašumu nozarē. Nu, kādreiz strādāju. – Viņš pasper soli uz priekšu un pastiepj roku, lai kaut ko notraustu man no pleca. "No sava krekla." Tad viņš nolaiž roku, britiņu noraugās uz mani un atkāpjas.

Viņa acis un pirmīt kabatā iebāztā kaklasaite ir vienā krāsā. "Šartrēzes tonis." Vīrietis liekas pievilcīgs, taču man rodas iespaids, ka viņš labprāt tāds nebūtu. "It kā šāds izskats sagādātu neērtības. It kā viņš gribētu, lai neviens to neievēro. Viņš vēlas būt neredzams šai pilsētā. Gluži tāpat kā es."

Lielākoties cilvēki ierodas Ņujorkā, lai viņus atklāj. Citi – tādi kā mēs – atbrauc, lai slēptos. – Kā jūs sauc? – viņš jautā.

– Louena.

Kad esmu nosaukusi savu vārdu, viņš ietur dažu sekunžu pauzi un atbild: – Džeremijs. – Vīrietis pieiet pie izlietnes, atgriež krānu un sāk mazgāt rokas. Es turpinu raudzīties uz viņu, nespējama apvaldīt ziņkāri.

"Ko viņš gribēja pateikt ar vārdiem, ka ir redzējis arī ļaunākas lietas? Apgalvoja, ka strādājis nekustamo īpašumu nozarē, bet mākļeriem pat sliktākajās dienās negadās nekas tāds, lai cilvēks justos tik nomākts." – Kas ar jums notika? – es jautāju.

Uz mani viņš nolūkojas spogulī. – Kādā ziņā?

– Jūs teicāt, ka esat redzējis arī ļaunākas lietas. Ko tieši?

Aizgriezis krānu, Džeremijs noslauka rokas un pievēršas man. – Vai jūs patiešām gribat to zināt?

Es pamāju.

Džeremijs iemet papīra divieli atkritumu urnā un sabāž rokas kabatās. Tāda uzvedība tikai pastiprina iespaidu par īgņu. Viņš ieskatās man acīs, bet šķiet iegrimis atmiņās. – Pirms pieciem mēnešiem es no ezera izvilku savu astoņus gadus veco meitu.

Man aizraujas elpa, un es piespiežu plaukstu krūškaulam. "Tas nav nekāds īgnums! Tas ir izmisums." – Cik briesmīgi... – es nočukstu un saku to no sirds. Man patiešām ir žēl. Ka tā ir noticis ar viņa meitu. Ka esmu bijusi tik ziņkārīga.

– Un ar jums? – viņš noprasa un atslīgst pret virsmu, it kā būtu sagatavojies šai sarunai un gaidījis to. Gaidījis kādu, kas ieradies un nokārtos tā, ka viņa traģēdija vairs neizskatīsies tik traģiska. Tā mēdz rīkoties, kad esi pieredzējis ļaunāko. Tiek meklēti līdzīgi vai pat sliktāki cilvēki, ko izmantot, lai pats sajostos labāk.

Iekams runāt, es noriju siekalas. Nudien, manas nelaimes ir nieks salīdzinājumā ar traģēdiju, ko piedzīvojis viņš. Es iedomājos par nesenāko bēdu, kas piemeklējusi mani, un jūtos neveikli, ka ir jārūnā par to skaļi, jo mūsu pārdzīvojumi nav salīdzināmi. – Pagājušonedēļ nomira mana mamma.

Džeremijs nereaģē tāpat kā es uz viņa paziņojumu. Viņš vispār nekādi nereaģē. "Varbūt cerēja, ka mana lie-ta būs ļaunāka. Bet tā nebija. Uzvarētājs ir viņš."

– No kā viņa nomira?